

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1355/06
19.10.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије, у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић, Јелене Боровац, Биљане Драгојевић и Стојана Јокића, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", ради накнаде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Нишу Гж.1.бр.114/06 од 25.04.2006. године, у седници одржаној 19.10.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Нишу Гж.1.бр.114/06 од 25.04.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Нишу П.1.бр.1234/2003 од 01.09.2005. године одбијен је тужбени захтев тужиоца за накнаду у висини разлике између зараде ВКВ возача аутобуса и контролора путника обрачунате за период од 20.02.1989. године до 30.06.1997. године у износу од 48.935,21 динар, са законском затезном каматом почев од 30.06.1997.године, до коначне исплате, као и захтев за накнаду парничних трошкова.

Пресудом Окружног суда у Нишу Гж.1.бр.114/06 од 25.04.2006. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је пресуда Општинског суда у Нишу П.1.бр.1234/03 од 01.09.2005. године.

Против правноснажне пресуде Окружног суда у Нишу у законском року изјавио је ревизију тужилац због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. ст.2. тач. 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. А због битне повреде члана 361. ст.1. ЗПП у вези члана 384. ст.2. ЗПП учињене пред првостепеним судом, ревизија се не може изјавити (члан 398. ст.1. тач.1 и 2. ЗПП), а другостепени суд је у образложењу пресуде оценио жалбене наводе од значаја и навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности (чл.381. ст.1. ЗПП), али ту битну повреду у жалби изјављеној против пресуде Општинског суда у Нишу П.1.бр.1234/2003 од 01.09.2005. године, тужилац није истакао.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани

Утврђено је, што међу странкама није ни спорно, да је тужилац АА био радник туженог и обављао је послове возача аутобуса. Међутим, правноснажним решењем ПИО за регион ВВ, од 12.07.1989. године, тужилац је од 20.02.1989. године разврстан у III категорију инвалидности и признато му је право на распоређивање на други одговарајући посао. По достављању овог решења туженом тужени тужилац распоређује на други одговарајући посао, посао КВ контролора, од 08.12.1989. године. Али обављајући тај посао тужилац је остваривао мању зараду од претходног радног места ВКВ возача.

Зато тужилац тужбеним захтевом тражи исплату новчане накнаде због мање остварене зараде на другом одговарајућем послу на које је тужилац био распоређен код туженог послодавца, као инвалид, за период од 22.08.1990. године, до 30.04.1997. године у укупном износу од 48.935,21 динар, са одговарајућом законском затезном каматом.

Утврђено је и то да је тужилац за период од 01.01.1990. године до априла 1992. године директно од Фонда добијао исплату ове новчане накнаде као и то да туженом никада није достављено посебно коначно решење од стране фонда којим је тужиоцу утврђено право на новчану накнаду осим решења којим је тужиоцу признато право распоређивања на друге послове, по ком решењу је тужени поступио.

Наиме, према одредбама члана 37.б. тач.5. у вези чл.38. ст.2. Закона о основним правима из пензијског и инвалидског осигурања ("Сл.лист СФРЈ" бр. 23/82 са изменама и допунама тог закона), члан 52, 55. ст.1. тач.4., чл. 57. и 59. ст.1. тач.2. Закона о основама пензијског и инвалидског осигурања ("Сл.лист СРЈ" БР. 30/96, 57/98), члан 63. ст.3., члан 84., 86, 92. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС" бр.27/92 са изменама и допунама тог закона) и одредби члана 26. Закона о пензијском и

инвалидском осигурању ("Службени гласник РС" бр.52/96 и 46/98), који су важили у периоду од 22.08.1990. године, до 30.04.1997. године, за који период тужилац потражује разлику у заради, предвиђено је да новчану накнаду због мање зараде на другом одговарајућем послу исплаћује послодавац приликом исплате зараде, с тим што ће фонд послодавцу надокнадити износ средстава настао исплатом те накнаде у року од 5 дана од дана достављања уредног захтева за рефундацију исплаћених средстава. Значи, није спорно да новчану накнаду због мање зараде на другом одговарајућем послу исплаћује послодавац приликом исплате зараде, као и да ће фонд послодавцу надокнадити износ средстава настао исплатом. Али, да би послодавац новчану накнаду због мање зараде на другом одговарајућем послу исплатио потребно је да је право на новчану накнаду остварено у одговарајућем поступку код заједнице ПИО у ком поступку фонд о том праву доноси посебно коначно решење и доставља га послодавцу који поступајући по том решењу исплаћује новчану накнаду због мање зараде на другом одговарајућем послу.

У конкретном случају тужилац није доказао да је право на новчану накнаду због запослења на радно место контролора путника услед инвалидности у смислу члана 37. б. ст.1. тач.5. и члана 37. ђ. Закона о изменама и допунама Закона о основним правима из пензијског и инвалидског осигурања ("Сл.лист СФРЈ" бр.44/90) посебним коначним решењем заједнице за спорни период утврђено.

Зато, како тужени није никада примио наведено посебно коначно решење од фонда којим је утврђено право тужиоца на новчану накнаду за спорни период, а тужилац није доказао да је ово право остварио у заједници, то су нижестепени судови правилно применили материјално право када су као неоснован одбили тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени исплати накнаду у висини разлике између зараде ВКВ возача аутобуса и зараде контролора путника за утужени временски период у износу од 48.935,21 динар, са законском затезном каматом.

Са ових разлога, Врховни суд је, применом члана 405. ст.1. ЗПП ,одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЗС